Dragostea este mai tare ca moartea: întoarcerea la dragostea dintâi

Să ne gândim la dragostea despre care Scriptura spune că este tare ca moartea, la focul acela pe care nici apele cele mari nu-l pot stinge. Este un foc pe care Dumnezeu l-a pus în om și pe care fiecare dintre noi îl are. Important este ce iubim, pentru că acolo unde iubim cu totul, acolo suntem și noi cu totul.

Omul ia hotărâri și este în stare de foarte multe lucruri. Dar când vin peste el încercări foarte grele, dacă nu este bine ancorat în ceea ce trebuie, cade, slăbește și începe să gândească altfel. Atunci se întreabă: „De ce trebuie să fiu așa încăpățânat?" Hotărârile omului, legalismul și conservatorismul nu țin în fața acestor ape mari. Numai dragostea le ține piept.

Domnul Isus pune un accent deosebit pe această dragoste. Ea este motorul care ne ține în picioare, un foc care nu se stinge. Ca să înțelegem ce este ea, să ne uităm în Cântarea Cântărilor, capitolul 8.

În Cântarea Cântărilor 8:6-7 citim: „Pune-mă ca o pecete pe inima ta, ca o pecete pe brațul tău; căci dragostea este tare ca moartea, și gelozia este neînduplecată ca Locuința morților. Jarul ei este un jar de foc, o flacără a Domnului. Apele cele mari nu pot să stingă dragostea, și râurile n-ar putea s-o înece; de ar da omul toate averile din casa lui pentru dragoste, tot n-ar avea decât dispreț."

Dragostea este tare ca moartea. Înțelegem expresia aceasta atât cât putem. Moartea este cu adevărat tare: nimeni nu se mai întoarce din ea. Nimic nu este mai tare decât moartea, iar dragostea este la fel de tare ca ea.

Textul spune apoi că jarul dragostei este „o flacără a Domnului". Este deci ceva ce Domnul a pus în om, chiar și în omul firesc, o însușire pe care Dumnezeu a sădit-o în noi și pe care suntem chemați s-o folosim.

De ce vorbește versetul despre ape și despre stingere? Pentru că dragostea este un foc, un foc care nu poate fi stins. Nici nu poate fi cumpărată: omul care ar da toate averile din casa lui ca s-o cumpere n-ar primi decât dispreț. Dragostea nu se cumpără. Ea trebuie să se aprindă.

Ți-ai părăsit dragostea dintâi

Asupra acestei dragoste se oprește Domnul Isus în Apocalipsa, capitolul 2. Îmi mărturisesc aici rușinea: multă vreme n-am cunoscut adevărul despre ea. Toți trebuie să ne rușinăm la un moment dat și să ne smerim pentru asta.

Biserica din Efes este o biserică lăudată de Domnul Isus. În Apocalipsa 2:2-3, El îi spune: „Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta. Știu că nu poți suferi pe cei răi; că ai pus la încercare pe

cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși. Știu că ai răbdare, că ai suferit din pricina Numelui Meu și că n-ai obosit." Acestea nu sunt lucruri mici, ci foarte mari. A suferi din pricina Numelui Domnului Isus înseamnă foarte mult.

În versetul 4 urmează însă mustrarea: „Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi." Pare un lucru mic față de faptele mari pe care suntem atât de gata să le facem: să căutăm apostoli mincinoși, să-i găsim, să spunem că bisericile sunt Babilon. La asta ne pricepem foarte bine. Domnul recunoaște și binele, în versetul 6: „Ai totuși lucrul acesta bun, că urăști faptele nicolaiților, pe care și Eu le urăsc."

Totuși, în versetul 5, cuvântul Lui este foarte serios: „Adu-ți, dar, aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești." Este grav când Domnul ne ia lumina. A rămâne fără lumină este cel mai grav lucru cu putință.

Ce au pierdut cei din Efes?

În tinerețea mea religioasă, am cântat aproape în fiecare duminică o cântare care începea cam așa: „Neprihănită dragoste dintâi..." Eram oameni religioși sută la sută, dar nu înțelegeam nimic din cântarea aceea. Ce căuta cuvântul „neprihănită" lângă „dragostea dintâi"? Cântam pentru că suna frumos, dar când voiam să aflu ce este dragostea dintâi, nu era nimeni care să-mi spună.

Răspunsul obișnuit era că dragostea dintâi este râvna pe care o ai atunci când vii la Dumnezeu și că râvna aceasta poate fi părăsită și pierdută. Când am început viața religioasă, aveam râvnă, iar cei care erau pocăiți de ani de zile îmi spuneau: „Ești în dragostea dintâi. O s-o pierzi, stai liniștit, că și noi am pierdut-o; noi nu mai suntem acolo de mult." Eu însă vedeam cât de rău stăteam și îmi spuneam: dacă asta e dragostea dintâi, atunci e grav.

Dar cum adică să se părăsească? Dacă se părăsește, nu mai este lumină. Dragostea este tare ca moartea, iar credincioșii din Efes au pierdut tocmai dragostea, nu altceva. În rest, n-au pierdut nimic: aveau în continuare faptele, osteneala, răbdarea și suferința pentru Numele Domnului.

Temelia acestei biserici a pus-o apostolul Pavel. După cum aflăm din Faptele Apostolilor 20, a stat trei ani cu ei, a plâns pentru ei, a priveghiat nopțile, a lucrat cu ei și le-a spus: „Știu bine că, după plecarea mea, se vor vârî între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma." Se pare că exact așa s-a întâmplat: ceva s-a petrecut acolo.

Vrem să descoperim dragostea aceasta, focul despre care scrie Cântarea Cântărilor și fără de care viața nu începe. Este dragostea cea dintâi. Noi am învățat că dragostea vine mai spre sfârșit, însă aceea este o altă dragoste, dragostea lui Dumnezeu. Dragostea dintâi este altceva: este iubirea noastră față de Dumnezeu. Domnul Isus spune că noi trebuie să-L iubim pe El. Ce iubire este aceasta? Ce foc, ce jar trebuie să se aprindă în noi și să fie motorul nostru? Și pentru ce se aprinde? Ce au pierdut acești oameni din Efes? Răspunsul îl căutăm în Matei, capitolul 10.

Nu este vrednic de Mine

Domnul Isus spune în Matei 10:37-39: „Cine iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine și cine iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine. Cine nu-și ia crucea lui și nu vine după Mine nu este vrednic de Mine. Cine își va păstra viața o va pierde și cine își va pierde viața pentru Mine, o va câștiga."

Aceasta este iubirea pe care ne-o cere Domnul Isus. Cei cărora le vorbea nu erau oameni duhovnicești. Erau poporul evreu: El a venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit. Totuși, acestor oameni Domnul Isus le pune o condiție foarte mare: „Cine iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine."

Ca să-L iubești pe Domnul Isus mai mult decât pe tată și pe mamă, trebuie să știi ceva despre El. Nu poți iubi cu o dragoste mai tare decât moartea pe cineva pe care nu-l cunoști. Aceasta este dragostea la care ne cheamă El, nu o dragoste pe jumătate. Cineva poate spune: „Da, și eu Îl iubesc. Merg la adunare, mă întâlnesc cu frații, mai slujesc, mai cânt, mă rog." Și cam la atât se rezumă dragostea lui pentru Hristos. Însă Domnul spune: „nu este vrednic de Mine."

Iubirea luminii, pusă în toți oamenii

Ce înseamnă să fim vrednici de Domnul Isus? În 2 Corinteni 11 vedem ce fel de dragoste ne cere El. Această dragoste este posibilă, pentru că Dumnezeu a pus ceva în noi. Lucrul acesta există în toți oamenii, și în cei firești, nu doar în cei duhovnicești.

Omul firesc este chemat să iubească lumina mai mult decât întunericul. Când a venit lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul. Ei nu erau duhovnicești, erau oameni firești. Lumina însă a venit tocmai ca să-i lumineze pe oameni, să strălucească în întuneric.

Apostolul Pavel scrie în 2 Corinteni 11:4: „În adevăr, dacă vine cineva să vă propovăduiască un alt Isus, pe care noi nu L-am propovăduit, sau dacă este vorba să primiți un alt duh pe care nu l-ați primit, sau o altă Evanghelie, pe care n-ați primit-o, oh, cum îl îngăduiți de bine!" Așadar, trebuie să ni-L propovăduiască cineva pe Domnul Isus, să ni-L arate așa cum este. Când vine cineva cu un alt Isus, oamenii îl primesc bine. De aceea, Isus cel propovăduit trebuie să fie Isus cel adevărat.

În versetul 3, Pavel adaugă: „Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit pe Eva prin șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credincioșia care este față de Hristos." Ne este înfățișat Hristos în toată frumusețea Lui, iar noi trebuie să-L iubim cu toată inima și cu tot cugetul, altfel nu suntem vrednici de El. Și chiar atunci când Îl iubim, Pavel se teme că, în timp, se poate întâmpla ce s-a întâmplat cu biserica din Efes: gândurile să se strice de la curăția și credincioșia față de Hristos.

Logodnica și Logodnicul ei

Versetul 2 arată cine este Hristos pentru noi: „Căci sunt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o

fecioară curată.” Despre gelozie vorbește și Cântarea Cântărilor. Hristos este Mirele nostru, viitorul nostru Mire, Logodnicul nostru. Pavel sau altcineva ni L-a înfățișat, ca să ne logodim cu El. Apostolul spune, de fapt: „Vă logodesc cu El și mă tem ca, în logodna aceasta, gândurile voastre să nu se strice de la curăția unei logodnice față de logodnicul ei.”

Ce face o logodnică? Își iubește logodnicul. Acesta este motorul. Iubirea aceasta este mai tare decât moartea, este un foc. Cuvântul lui Dumnezeu ne arată că flacăra aceasta vine de la El și că este pusă în toți oamenii. Ea trebuie doar trezită, iar ceea ce o trezește este frumusețea Domnului Isus.

Pentru cei mai mulți însă, cum este Domnul Isus? În Isaia 53 citim că a fost disprețuit și părăsit de oameni și că noi nu L-am băgat în seamă. El a venit, ne-a vorbit, ne-a arătat cine este, și noi nu L-am băgat în seamă. Una este disprețul și alta este focul iubirii.

Când se răcește motorul

Tocmai acest foc al dragostei l-au pierdut cei din Efes. Aveau foarte multe lucruri, dar iubirea li s-a răcit. Când se răcește motorul, mașina nu mai merge, rămâne doar forma. Și când rămâne doar forma, nu mai crești ca Hristos. Aici este problema: am pierdut dragostea dintâi.

Cineva ar putea spune: „Nu este chiar așa de grav. Am suferit pentru Numele lui Hristos, am biruit, uite câte lucruri facem.” Dar dacă am pierdut esența, L-am pierdut pe Hristos, ne-am pierdut curăția și credincioșia față de Mirele nostru, iar focul s-a stins. Așa începe și așa se termină: începe în foc și, când focul se stinge, se termină.

Se rupe relația și rămânem cu instituția, cu forma: noi slujim, noi facem, noi venim la Hristos. Cineva a mărturisit că, pe când se pregătea pentru examenul de conducere, I-a spus lui Dumnezeu: „Doamne, dacă mă ajuți să iau carnetul, renunț la pantaloni și îmi pun baticul.” A luat examenul și s-a ținut de cuvânt. S-ar putea crede că acolo arde un foc, un jar. Dar ce este, de fapt? Este un șantaj, un troc cu Dumnezeu.

Un troc cu Dumnezeu

La fel sună și rugăciunea: „Doamne, dacă mă vindeci, eu mă pocăiesc.” Am auzit multe mărturii de felul acesta: „I-am cerut Domnului să mă vindece, m-a vindecat, și iată-mă aici. M-am pocăit.” Dar unde este Hristos? Unde este dragostea pentru El? Unde este jarul?

Ca să-L vedem pe Hristos și să ne cercetăm pe noi înșine, astfel încât să nu trăim un fals, ne întoarcem la Cântarea Cântărilor. În Cântarea Cântărilor 1:16, mireasa spune: „Ce frumos ești, preaiubitule, ce plăcut ești!” Hristos ne este arătat astfel pentru ca și noi să putem rosti, la un moment dat, aceste cuvinte.

Domnul Isus spune în Ioan 12:32: „Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii.” Cu ce ne atrage? Ca să vorbim omenește: cu ce mă poate atrage o fată? Cu frumusețea ei. Trebuie să văd la ea ceva frumos. Tot așa și aici: „Ce frumos ești, preaiubitule!”

În Cântarea Cântărilor 2:16 citim: „Preaiubitul meu este al meu, și eu sunt al lui; el își paște turma între crini.” Lucrurile acestea trebuie să fie adevărate și în viața noastră, iar noi să le putem spune. Dacă nu le putem spune, rămâne doar schimbul: eu Îi dau ceva, El îmi dă ceva. Iar despre un asemenea schimb nu există aici niciun verset.

Tot în capitolul 2, la versetul 7, mireasa spune: „Vă jur, fiice ale Ierusalimului, pe căprioarele și cerboaicele de pe câmp, nu stârniți, nu treziți dragostea, până nu vine ea.” Dragostea trebuie deci să vină. Este focul despre care vorbește Cântarea Cântărilor: dragostea tare ca moartea, pe care apele mari nu o pot stinge. Și alături de ea apare un cuvânt: „gelozia este neînduplecată ca Locuința morților”.

Gelozia neînduplecată

Pavel scrie în 2 Corinteni 11:2: „Căci sunt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată.” Ce înseamnă că gelozia este „neînduplecată ca Locuința morților”? A scăpat cineva vreodată de Locuința morților? A putut-o cineva îndupleca să nu-l ia? Nimeni.

De aceea trebuie să avem mare grijă de dragostea noastră. Dumnezeu este gelos și ne vrea numai pentru El, nu împărțiți între lume și El. Preaiubitul meu este Unul, nu doi. Noi însă vrem să iubim pe doi. Se poate așa cu Domnul Isus? Gelozia Lui este neînduplecată ca Locuința morților. Trebuie să înțelegem la Cine am venit.

Cântarea Cântărilor, în capitolul 5, ne arată ce relație trebuie să avem cu Preaiubitul nostru, Logodnicul nostru, și de ce ne îndrăgostim de El. Psalmul 50:2 spune: „Din Sion, care este întruparea frumuseții desăvârșite, de acolo strălucește Dumnezeu.” Spre noi strălucește frumusețea Lui. David scrie în Psalmul 27:4: „Un lucru cer de la Domnul și-l doresc fierbinte: aș vrea să locuiesc toată viața mea în Casa Domnului, ca să privesc frumusețea Domnului și să mă minunez de Templul Lui.”

Bolnavă de dragoste

Aceasta își dorea David: să locuiască toată viața în prezența Domnului. Avea ochi să vadă frumusețea Domnului. Nu trebuie să avem și noi aceeași dorință? Domnul este cel mai frumos. În capitolul 5, la versetul 6, mireasa spune: „Eram scoasă din mine când îmi vorbea.” Aceasta este dragostea tare ca moartea.

Psalmul 119 are multe versete despre același lucru. Unul dintre ele este Psalmul 119:131: „Deschid gura și oftez, căci sunt lacom după poruncile Tale.” Ce înseamnă să fii lacom? Înseamnă să tânjești să-L auzi pe Domnul Isus și să fii însetat după poruncile Lui, din adâncul ființei. Tot acolo, în versetul 127, psalmistul spune: „De aceea eu iubesc poruncile Tale, mai mult decât aurul, da, mai mult decât aurul curat.” Psalmul 119 este plin de mărturii despre prețul pe care îl aveau cuvintele Domnului în ochii psalmistului. Ce preț au ele în ochii noștri? Ar trebui să aibă același.

În Cântarea Cântărilor 5:8–9 citim: „Vă rog fierbinte, fiice ale Ierusalimului, dacă găsiți pe preaiubitul meu, ce-i veți spune?... Că sunt bolnavă de dragoste! – Ce are preaiubitul tău mai mult decât altul, o, cea mai frumoasă dintre femei? Ce are preaiubitul tău mai mult decât altul, de ne rogi așa de fierbinte?” Cu toții am auzit de oameni care, în viața aceasta, s-au îmbolnăvit de dragoste pentru un tânăr sau pentru o tânără. Rugămintea miresei este foarte fierbinte.

Privirea ei este îndreptată doar spre Preaiubitul ei. Tot așa, privirea noastră trebuie să rămână doar la Domnul Isus, nu la religie. Ne abatem foarte ușor dacă vine cineva să ne propovăduiască o altă evanghelie. Cât de ușoară pare și cât de bună! Pe bună dreptate s-a spus că o asemenea evanghelie este comodă pentru firea pământească. Dar firea trebuie omorâtă, răstignită. Nu-i datorăm nimic, pentru că Domnul Isus a plătit pentru aceasta. Pavel scrie în Romani 8:12–13: „Așadar, fraților, noi nu mai datorăm nimic firii pământești, ca să trăim după îndemnurile ei. Dacă trăiți după îndemnurile ei, veți muri.”

Apoi mireasa răspunde la întrebarea „Ce are preaiubitul tău?” și Îl descrie, în Cântarea Cântărilor 5:10: „Iubitul meu este alb și rumen, deosebindu-se din zece mii.” Domnul Isus trebuie să Se deosebească și în ochii noștri, ca să se trezească în noi această dragoste mai tare decât moartea. Putem spune și noi că avem o asemenea dragoste? Aceasta este dragostea, așa cum o arată Dumnezeu.

Iubirea vine întâi

Ordinea lucrurilor se vede în Ioan 14:15, unde Domnul Isus spune: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.” Multă vreme n-am înțeles că iubirea vine înainte de toate. Probabil fusesem amețit de învățăturile pe care le auzisem: nu poți să iubești până nu ești născut din nou, pentru că ești mort, iar un om mort este mort. Sună foarte frumos. Aceasta este învățătura legată de predestinare: un om mort nu-L poate iubi pe Dumnezeu.

Potrivit ei, omul nu poate să iubească nici lumina. Mai întâi Dumnezeu trebuie să-l nască din nou, înainte ca el să iubească și înainte să ia vreo hotărâre, iar după aceea omul doar stăruie în ce a făcut Dumnezeu. Sună frumos și pare întemeiat pe ceva: omul este mort. Dar aici Domnul Isus spune: „Dacă Mă iubiți.”

Am iubit lumina

Putem, așadar, să-L iubim? Sigur că putem. Ioan 3:19 spune că oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina. Înseamnă că puteau să iubească lumina, și chiar sunt unii care o iubesc atunci când ea vine înaintea lor. Unii dintre noi, dacă nu toți, am iubit lumina: când a venit peste noi, am iubit-o mai mult decât întunericul. De aceea suntem aici.

„Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.” Iubirea este puterea care ne face să păzim poruncile Lui. Cine Îl iubește pe Hristos poate să împlinească ce cere El. Cât de frumos este El! Ca mireasa din Cântarea Cântărilor, și eu eram scos din fire când îmi vorbea. Și ce ne spune Domnul Isus? Poruncile Lui. Ce altceva ne-ar putea spune? El ne cheamă să venim și să învățăm de la El, după cum spune în Matei 11. Ascultăm glasul Lui și învățăm de la El ca să devenim ca El. Acesta este

scopul Domnului Isus.

Ca să putem face lucrul acesta, trebuie să se trezească în noi dragostea pe care cei din Efes au pierdut-o, iar noi trebuie s-o ținem mereu aprinsă. Despre această dragoste citim în Cântarea Cântărilor 8:7: „Apele cele mari nu pot să stingă dragostea, și râurile n-ar putea s-o înece." Aceasta este o garanție: dacă rămânem în dragostea aceasta, ea va rămâne cu noi.

Ce arătăm când respingem Cuvântul?

În altă parte ni se spune că poruncile Lui nu sunt grele. În 1 Ioan 5:3 citim: „Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele." Dar dacă nu-L iubim, începem să întrebăm: „Și asta trebuie? De ce? Pe vremea noastră nu se mai practică." Ce arătăm atunci când respingem ceva din Cuvântul Lui? Este aceasta iubire? Dacă nu-L iubim, nu suntem vrednici de El. El ne spune lucrul acesta foarte clar, așa că să nu ne înșelăm singuri.

Cu câțiva ani în urmă eram undeva cu frații și am vorbit despre această iubire. Cineva a sărit, foarte înflăcărat: „Nu e posibil să iubești! Noi am venit de frica iadului, de aceea suntem aici." Nu era un tânăr, ci un om în vârstă, și a spus că până atunci nu cunoscuse niciun om care să vină la Dumnezeu din iubire. Și era adevărat că nu cunoscuse, pentru că astfel de oameni sunt puțini, foarte rari. Pentru frații de acolo, ce spuneam eu era o erezie, ceva nou, nemaiauzit. Și totuși, fără iubire nu este nimic.

În Ioan 14:24, Domnul Isus spune: „Cine nu Mă iubește, nu păzește cuvintele Mele." Este simplu și clar, este o definiție. Iar în versetul 23 spune: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi; Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el."

Cum locuiește Domnul Isus împreună cu mine? Ca Logodnic al sufletului meu, nu ca un partener de afaceri, după regula „eu îți dau, tu îmi dai". Și dacă Tatăl ceresc vine să locuiască împreună cu mine, eu, ca logodnică, cum trebuie să trăiesc? Oare nu cum a trăit El? Pot rămâne nesupusă, fără smerenie, fără să mă fac rob? Tatăl mi-ar răspunde: „Stai, Fiul Meu S-a făcut astfel. Tu de ce Îl iubești pe Fiul Meu? Ce iubești la El? Inelele Lui, hainele Lui?"

Ce iubim la Domnul Isus este caracterul Lui. În 1 Ioan 2:6 scrie: „Cine zice că rămâne în El trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus." Și de ce trăiește el astfel? Pentru că focul din el, dragostea de Hristos, îl face să fie ca El. Dragostea este mai tare decât moartea.

Vremea dragostei

Această dragoste ne face să intrăm în legământ cu El. În Ezechiel 16:8, Domnul spune: „Eu am trecut pe lângă tine, te-am privit, și iată că îți venise vremea, vremea dragostei." Când Dumnezeu vorbește despre vremea dragostei, să ne gândim la dragostea din Cântarea Cântărilor, nu la cea pe care ne-au învățat-o oamenii: „Repetă rugăciunea după mine. Gata, ești mântuit." Ce ușor ar fi!

Dragostea la care ne cheamă Dumnezeu este mai tare decât moartea. Ea ne face să păzim poruncile Lui, să intrăm în legământ cu El și să trăim cum a trăit Isus. Fără ea nu suntem

vrednici de El.

Domnul să trezească în noi toți această dragoste și să ne ajute să înțelegem la ce suntem chemați.

Sursa: *Dragostea este mai tare ca moartea: întoarcerea la dragostea dintâi* — Cuvânt Curat
cuvantcurat.ro/predici-scrise/dragostea-este-mai-tare-ca-moartea